Foaie religioasă de învățătură, cateheză și informare, pentru zidirea sufletească a credincioșilor

Mai mult decât un izvor: un strop de suflet!

Izvorul Tamăduirii

parohiaizvorultamaduiriibotosani@yahoo.com | izvorultamaduiriibotosani.iasi.mmb.ro | facebook.com/Biserica Izvorul Tămăduirii

Botoșani, Parcul Tineretului 2A | 15 OCTOMBRIE 2017 | APARE GRATUIT DUMINICA | NR. 42 (714) † ANUL XIV

DEOSEBIREA DINTRE GRÂU ȘI NEGHINĂ

† Cuvânt la Pilda Semănătorului

Tot ce vedem în Univers este făcut prin mijlocirea raţiunii. Iar lucrurile raţionale nu pot fi făcute decât de o Fiinţă raţională pentru că ele trebuie să aibă o cauză. Nu s-au făcut ele pe ele însele. Asta este clar. Dar le-a făcut o Fiinţă raţională care a aşezat raţiunea în ele şi ele se comportă raţional. Noi zicem că-i minune fiindcă ne minunăm, dar în realitate este un calcul matematic pe care oamenii de ştiinţă îl ştiu şi cărora li se pare banal. Şi totuşi, noi nu vom înceta să vedem aici mâna lui Dumnezeu şi minunea lui Dumnezeu, pentru că toată această raţionalitate a Universului nu a apărut de la ea însăşi, ci are un autor, iar Autorul nu poate fi decât o Fiinţă raţională. Această Fiinţă raţională se numeşte Dumnezeu. Iar Mântuitorul Iisus Hristos a fost Fiul lui Dumnezeu şi El Însuşi Dumnezeu. Oricât ar părea de absurd că Iisus a preştiut suferinţele prin care va trece că le-a mărturisit ucenicilor Săi, că s-a pregătit pentru ele, pentru suferinţă şi pentru Cruce, pentru jertfa de pe Cruce, S-a pregătit în mod raţional. Ei bine, aici este minunea! Să te pregăteşti raţional pentru asemenea lucruri şi să nu-ţi fie frică. Frică i-a fost, că doar era om. De aceea înainte de patimă, Domnul Iisus a stat în genunchi şi s-a rugat îndeosebi de ucenicii Săi şi este prins de groaza morţii şi-L roagă pe Părintele Ceresc, Tatăl Său: *„Părinte, dacă se poate, dacă e cu putinţă să treacă pe alături de Mine paharul acesta* - adică paharul morţii prin suferinţă - *să treacă pe alături de Mine, adică să nu Mă atingă”.* Dar tot El îşi revine în clipa următoare şi spune: *„Dar Părinte, să nu fie cum vreau Eu, să fie cum vrei Tu!”.* Pentru că El ştie că Dumnezeu a pus o anumită raţiune. Chiar dacă este crudă, este o raţiune. De ce? Pentru că după moarte există înviere. Moartea nu este un fenomen prin ea însăşi. Este o pregătire a omului pentru ceea ce urmează. Dacă sunt un om în vârstă, şi chiar foarte în vârstă, este normal să mă gândesc la sfârşitul meu pământesc, dar nu mi-e frică. Nu este vorba că o să putrezesc undeva în pământ. Aceasta e firesc. Este vorba de ceea ce nu moare în om, sufletul, dar nu putem ști starea acestui suflet. Ştiu dinainte că îl pun în mâna Domnului. De aceea, sămânţa aceasta de care vorbeşte Evanghelia de astăzi, este sămânţa destinată să ne fertilizeze nouă sufletele. Important este să o primim. Şi unii şi alţii. Noi suntem oameni, şi virtuoşi şi păcătoşi. Dar în acelaşi om există şi una şi alta. Există şi sufletul care rodeşte grâu şi sufletul - acelaşi suflet - care rodeşte neghină. Neghina înseamnă păcatele pe care le facem toţi. Dar Dumnezeu ne lasă să creştem laolaltă cu grâul → →

şi cu neghina. Aşa că nimeni dintre noi să nu se laude că este de pe acum sfânt. Adevărata lui calitate se va cunoaşte după moarte când se vor alege unele de altele. Dar stă în putinţa noastră, în virtutea legii morale care sălăşluieşte în noi, să ştim şi avem datoria cum să alegem din vreme neghina din grâu. Iar Biserica ne-a pus la dispoziţie o instituţie extraordinară: este scaunul de spovedanie în care merge fiecare dintre noi când crede de cuviinţă. Mai ales în posturi, în Postul Mare, în Postul Crăciunului, dar şi ori de câte ori simţim nevoia că trebuie să ne descărcăm sufletul şi să-l curăţim. Duhovnicul în permanenţă la dispoziţia tuturor și își dă seama de grâul curat şi de neghina care există în sufletul fiecăruia şi primeşte reţeta prin care să scape de neghină şi să rămână cu grâu curat. Fenomenul se poate repeta. Şi se repetă pentru că toţi ne curăţăm de păcate, dar continuăm pe urmă să păcătuim. Aceasta este înţelepciunea Bisericii că ne permite un remediu pentru această repetare, iar remediul nu este altul decât scaunul spovedaniei făcut cu sinceritate şi cu hotărârea de a ne curăţa sufletele de neghină. De aceea să fim optimişti pentru că fiecare dintre noi este o fiinţă raţională. Să fim liberi și încrezători în credinţa noastră și să o hrănim cu fapte bune.

Istoria bisericească ne aminteşte despre roadele minunate ce le-a dat cuvântul Evangheliei când a căzut în suflete primitoare. Sfânta Evanghelie a îmblânzit popoarele şi le-a civilizat, ea a făcut ca sufletele părinţilor să fie mai duioase şi mai pline de grijă pentru copii. Ea a făcut ca sufletele copiilor să fie mai pline de dragoste pentru părinţi. A închegat şi cimentat viaţa de familie. A înmuiat inimile celor puternici şi le-a făcut mai înţelegătoare pentru cei lipsiţi. A făcut lumea capabilă de jertfă, ei i se datorează operele de binefacere. Ea a prefăcut pe păcătoşi, ridicându-i până la treapta sfinţeniei. Cât de bogate şi frumoase sunt roadele cuvântului evanghelic care a căzut în sufletele primitoare! Cât de schimbată ar fi faţa pământului, când sămânţa cea bună ar cădea numai pe pământ bun, numai în suflete primitoare şi lucrătoare! În vremea noastră, mai mult ca oricând, Mântuitorul strigă celor surzi să audă cuvântul lui Dumnezeu, celor ce dorm să se trezească, celor neînţelegători să înţeleagă, celor rătăciţi să se întoarcă, celor păcătoşi să se pocăiască. Strigă cu Scripturile, cu apostolii, cu Biserica, strigă tuturor, de orice vârstă, bătrânilor, tinerilor, bogaţilor, săracilor să-şi aducă aminte şi să primească *„cuvântul lui Dumnezeu, care este viu şi lucrător”.* Să ne cercetăm conştiinţa şi să vedem cu care dintre cele patru feluri de pământ se poate asemăna sufletul nostru. Să facem, ca în inima noastră să încolţească şi să aducă roade sămânţa cea bună, însutit. Faptele noastre să fie cheia de aur cu care să deschidem comoara cea de mare preţ a bunătăţilor dumnezeieşti şi cu bucurie să auzim glasul Lui când va veni cu sfinţii Săi îngeri: *„Veniţi binecuvântaţii Tatălui Meu, căci peste puţine aţi fost puşi, peste multe vă voi pune”.* Doamne ajută-ne!

ÎNTREBĂRI ŞI RĂSPUNSURI DESPRE CREDINŢA ORTODOXĂ

Întrebare: De câte ori S-a arătat Sfântul Duh în chip văzut?
Răspuns: Sfântul Duh s-a arătat în chip văzut de două ori. O dată în chip de porumbel la Botezul Domnului Hristos (Luca 3, 22), a două oară s-a arătat sub chipul limbilor de foc şi s-a pogorât peste Sfinţii Apostoli la Cincizecime (Faptele Apostolilor 2, 1-4).

Întrebare: De câte ori este spus în Biblie cuvântul fie?
Răspuns: La început, când Dumnezeu a poruncit să fie lumină (Facerea 1, 3) şi a două oară, când Maica Domnului a primit să-L nască pe Mântuitorul nostru (Luca 1, 38).

Întrebare: Ce înseamnă Aliluia?
Răspuns: Aliluia este o expresie liturgică de bucurie şi slăvire şi înseamnă mărit să fie Domnul!

Întrebare: Care sunt cei trei munţi cu importanţă religioasă?
Răspuns: Cei trei munţi sunt: Sinai (unde Dumnezeu Tatăl a dat cele 10 porunci), Tabor (unde Iisus Hristos S-a schimbat la faţă) şi Athos (muntele Duhului Sfânt).

Întrebare: Care sunt cele trei condiţii pentru a ne mântui sufletele?
Răspuns: Pentru a ne mântui sufletele trebuie să împlinim trei condiţii: credinţă, har şi fapte bune. Credinţa se cuprinde pe scurt în Crez. Harul Duhului Sfânt care ne curăţeşte de păcate şi ne sfinţeşte îl primim prin cele 7 Sfinte Taine: Botez, Mirungere, Spovedanie, Împărtăşanie, Cununie religioasă, Sfântul Maslu şi Preoţie. Faptele bune înseamnă să împlinim cele 10 porunci.

Întrebare: Pe Sfântă Cruce, Mântuitorul a zis: Săvârşitu-s-a! (Ioan 19, 30). Ce voia să spună Mântuitorul prin aceste cuvinte?
Răspuns: Prin acest cuvânt Mântuitorul a vrut să spună că mântuirea lumii s-a săvârşit.

Întrebare: Ce înseamnă Bobotează?
Răspuns: În limba ebraică „bo" înseamnă „vino", „tea" vine de la „theos" care în limba greacă înseamnă „Doamne", iar „za" înseamnă „sfânt". Deci, Bobotează înseamnă: „Vino, Vino, Doamne Sfânt."... şi sfinţeşte şi apele acestea!

Întrebare: Cum se numeşte prima persoană care a primit din gura lui Iisus Hristos vestea învierii Sale?
Răspuns: Sfânta Maria Magdalena (Marcu 16, 9).

Întrebare: Câte persoane cu numele Maria sunt întâlnite în Noul Testament?
Răspuns: În Noul Testament 6 persoane poartă numele Maria: Maria, Maica Domnului, Maria Magdalena, Maria, soţia lui Cleopa, Maria, sora Martei şi a lui Lazăr, Maria, mama lui Ioan Marcu, Maria, creştină din Roma.

Întrebare: Care verset biblic dovedeşte instituirea Tainei Sfântului Maslu?
Răspuns: Taina Sfântului Maslu este instituită în Epistola Sfântului Apostol Iacov: „Este cineva bolnav între voi? Să cheme preoţii Bisericii şi să se roage pentru el, ungându-l cu untdelemn, în numele Domnului. Şi rugăciunea credinţei va mântui pe cel bolnav" (Iacov 5,14-15).

Întrebare: Cum se traduce cuvântul Betleem?
Răspuns: Betleem se tâlcuieşte cu casă a pâinii, care simbolic este o profeţie despre Mesia, Pâinea vieţii veşnice.

PROGRAM LITURGIC

ZIUA	ORA	SLUJBE / ACTIVITĂȚI
Miercuri *18 octombrie*	17^{00}	Paraclisul Sf. Icoane Portărița
Vineri *20 octombrie*	17^{00}	Sf. Maslu cu 7 preoți
Sâmbătă *21 octombrie*	7^{00}	Sf. Liturghie, pomenirea morților
	18^{00}	Vecernie
Duminică *22 octombrie*	7^{00}	Utrenia și Sfânta Liturghie
	11^{00}	Program de bibliotecă
	18^{00}	Vecernie

Cei trei ucenici

Un călugăr înțelept avea trei ucenici: Nicodim, Varlaam și Ioan. Odată vorbea cu un alt înţelept, care l-a întrebat:
– *Ce crezi despre Nicodim?*
– *Chiar şi cele mai luminate minţi ar fi uimite de înţelepciunea lui.*
– *Dar Varlaam, ce virtuţi are?*
– *Vitejia şi curajul lui întrec pe cele ale eroilor neamului.*
– *Ce fel de om este Ioan?*
– *Hărnicia lui poate fi exemplu pentru oricine.*

La auzul acestor vorbe, înţeleptul se miră:
– *Dacă Nicodim este atât de înţelept, Varlaam atât de viteaz şi Ioan atât de harnic, oare ce mai pot ei învăţa de la tine?*
– *Nicodim este înţelept, dar leneş, Varlaam este viteaz, dar nechibzuit, Ioan este harnic, dar invidios. Nicodim nu ştie că înţelepciunea nu-l face fericit pe leneş, Varlaam nu bănuieşte că fără precauţie, curajul duce la pierzanie, iar lui Ioan, nici prin gând nu-i trece, că hărnicia nu face casă bună cu invidia. Până când vor înţelege acestea, eu voi fi dascălul lor, iar ei, învăţăceii mei.*
Mereu mai avem ceva de învățat!

Cei doi călugări

Se spune că odată, doi călugări au vrut să treacă peste un râu nu prea adânc, dar peste care nu se afla niciun pod. Pe mal, o tânără fată nu îndrăznea să se încumete în lupta cu apa. Văzând-o, unul dintre călugări a luat-o în braţe, a trecut-o pe celălalt mal, apoi şi-a văzut mai departe de drum. Cel de-al doilea călugăr nu i-a spus nimic, dar spre seară, când au ajuns, în sfârşit, între zidurile mânăstirii, a răbufnit:
– *Cum este posibil să ridici în braţe o fată, când noi, călugării, nu avem voie nici măcar să le privim?*
Liniştit, celălalt i-a răspuns:
– *Eu am lăsat fata acolo, tu, însă, o mai porţi şi acum cu tine.*
„Dumnezeu nu se uită la binele ce l-ai făcut şi la cum arată acest bine, ci la intenţia cu care l-ai făcut".

Profesorul ateu

A întrebat un învățător ateu:
– *Elevi, să știți că nu există Dumnezeu! Nu L-a văzut nimeni, nu-L vede nimeni și, deci, nici nu-L va vedea! Este o mare prostie să crezi în ceva care nu există.*
La care un elev foarte credincios spuse:
– *Domnule învățător, vreau să întreb și eu pe elevi ceva, dacă-mi permiteți! Elevi, vedeți voi creierul domnului profesor?*
- *Nuuuuuuu!*
Elevul credincios spuse cu mult calm:
– *Atunci, putem presupune că nu există!*